

Visky András

Ugyanaz a kő

Amikor kiléptem a madártetemekkel
borított verandáról, megbotlottam
a benőtt udvaron. Ugyanaz a
kő volt, amire évekkkel ezelőtt
egy indulásra kész vitorlás hajót
karcoltál nekem a körmeiddel,
hogy visszataláljak hozzád, de én
nem vittem magammal, nehogy
hiányod közelsége megvakítson.

Vegyespáros

A jól helyezett ütés
a mézcsúcsokon landol,
nem emlékszik semmire
a vörös salak.
Szerelmi sikoly kíséri
a kettős hibát,
vak vonalbírók szólítják
a fölkelő napot.
Ne nyúlj hozzám, egyetlen
reményem a reklámszünet.

Körbe

Meghalni sincs ereje,
járja körbe a kertet.
Nagyobb az éjszakánál
szívében a roppant halál.

Följegyzések Andreának a kertről

Füvek vére dől
Méregzöld illat
a kert új szemfedője

*

Varjak érkeznek
Meggyfa vére piroslik
Öltözz fel kedves

*

Vérvörös ablak –
éjféli nap tűz:
alma a kerti padon

*

Csigára léptem
Roppanva gyilkol a ház
vérzik a talpam

*

Ősz fut reszketnek a fák
Akit kívántál
már nem kívánod

*

Makulátlan ég –
üres monitor
Nem érkezik üzenet

*

Süket világűr –
kihalt chatszoba
Kabócák könnyörögnek

Ez az én házam
lakhelyem soha
Leéltem az életem

*

Azt ígérted visszajössz
ítélsz elevent
fölemelsz holtat

*

Dermedt lepkék lebegnek
Ellenfényvarázs
Pókesztétika

Bödecs László

Szerda, dióhéj

Az évekkel ezelőtt átnevezett Moszkva térhez közeli kertben ültem. A vadgesztenye már hullásnak indult, nagyot koppant egy előttem, ahogy földet ért a sóderen, befejezve zuhanórepülését a hatalmas fáról. A szocreál-modern templom portáján, a kapu előtt hajléktalanok aludtak, színes, műszálas paplanokba bugyolálva.

Ez a nagymamák és a balatoni nyaralók tartogatott dunyhája, talált vissza hozzám az emlék, mert hűvösebb a budai oldal, vékony ingemen talán így gomboltam volna még egyet, mint ahogy az ágyneműhuzatot is egykor, gyakorlatlan kezekkel, nehezen találva a puha fehér gombbal a lyukba, mielőtt fájni kezdenék.

Ez a melléképület paplak lehet, állapítottam meg óvatosan körülnézve, sötét volt az összes ablak, kint mozdulatlanul aludtak az embergombócok hárman-négyen, berendezkedve, mellettük éléskamra pihent háborítatlanul, szatyrok, tolószék.

Mintha épp törne valami, reccsent még egyet a sóder, hideg kőpadra számítottam,